

Arrest

**nr. 251 704 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 12 december een verzoek om internationale bescherming in. Ze worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 augustus 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 oktober 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker E.G.A. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [G.A.E.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren [in] 1993 in Cali, Valle del Cauca. Daar heeft u gewoond tot u ongeveer achttien jaar was. Toen u vijf jaar oud was, werd u het slachtoffer van seksueel misbruik door uw zus. In 2011 behaalde u een diploma als techniker in computers, een opleiding in het technische middelbaar onderwijs. Daarna heeft u twee à drie maanden in Bogota gewoond, waarna u bent teruggekeerd naar Cali om bij uw moeder te gaan wonen. Toen u bij uw moeder woonde, kocht u twee computers die u verhuurde voor het internet. Uw moeder, die een klein fastfood-zaakje had, werd benaderd door een bendelid uit de wijk. Die persoon zei dat jullie voldoende geld hadden en dat het tijd werd om een bijdrage te leveren aan hun zaak. U moeder weigerde en besloot haar zaakje te sluiten. Ze zei dat u beter de computers kon wegdoen, wat u dan ook deed. Op 13 juni 2013 leerde u op de gay pride in Loma De La Cruz te Cali [J.C.L.] kennen. Op 4 oktober 2013 begon u een relatie met hem. Toen u met een aantal jeugdvrienden ging zwemmen, merkte u dat een man u in de gaten hield. U voelde zich niet meer veilig in uw wijk en besloot samen met John een andere woning in Cali te zoeken. Deze zoektocht verliep niet van een leien dakje, pas op 24 augustus 2014 verhuisde u met [J.] naar een andere woning. In juni 2015 lag u met uw partner arm in arm in de zetel, toen de man van de huisbazin u door het raam zag. Een week later vertelde de huisbazin dat jullie het pand moesten verlaten omwille van een probleem met de nutsvoorzieningen. Op 4 juli 2015 kon u met uw partner een groot huis betrekken, dat tegenover een voetbalveld gelegen was. Op 4 oktober 2015 hield u een barbecue om de verjaardag van [J.] te vieren. U nodigde uw nichten en vrienden uit de homogemeenschap uit. U zette ook muziek uit de homogemeenschap op. Vanaf dat moment begonnen uw problemen met de bureu. U werd op straat uitgescholden, er werd vuilnis op uw koer gesmeten en de bureu vroegen aan uw huisbazin om u uit huis te zetten, maar zij bleef u steunen.

Halverwege december 2015 leerde u via de app Grindr [C.E.M.V.] [...] kennen. Door de problemen met uw bureu beëindigde u in november 2016 uw relatie met [J.]. U was intussen goed bevriend met [C.] en u vroeg hem om bij u in te trekken, om zo de kosten te delen. [C.] trok bij u in op 15 december 2016. De problemen met de bureu hielden aan. In april 2017 begon u te werken als administratief assistent bij het bedrijf Inversiones Irca in Cali. Op 11 december 2018 zag u, toen u op het punt stond om naar uw werk te vertrekken, een zwarte zak hangen met een briefje erbij waarop stond: “dit is wat er met janetten gebeurt”. In de zak zat uw kat, die vergiftigd werd. U wilde hierover klacht indienen bij de politie, maar zij konden u niet helpen omdat er geen sprake was van een ernstig misdrijf.

In april 2019 kreeg u de sleutel van het huis in Jamundi, Valle del Cauca, dat u in 2017 gekocht had. Op 1 juni 2019 verhuisde u naar dat huis in Jamundi. Hoewel de meeste huizen in de buurt nog leeg waren, werden jullie alsnog uitgescholden wanneer jullie met de hond gingen wandelen. Op maandag 1 juli 2019 kwam om 7u 's avonds jullie buurvrouw naar jullie huis. Zij kwam jullie waarschuwen en vertelde dat er dat weekend enkele personen in auto's met geblindeerde ruiten in de buurt hadden rondgereden. Twee van die mannen, die zich identificeerden als leden van de FARC, waren bij haar binnengekomen en zeiden dat ze aan een sociale opkuis begonnen waren tegen homo's, junkies, verkrachters en prostituees.

U en uw partner wisten niet wat te doen. U sprak met een man, [C.A.K.] [...], die u kende van uw werk als receptionist in revalidatiecentrum Bela Nova in Cali. [K.], die op Aruba woonde, was van plan om te verhuizen naar Nederland en had een verzorger nodig. Hij bood u de job van verzorger aan, zodat u Colombia kon verlaten. Op 11 augustus 2019 vertrok u naar Aruba. Al snel merkte u dat [K.] een alcoholprobleem had. Hij vernederde u en sloeg u zelfs een keer. Op 7 september 2019 vloog u naar Nederland, maar daar bleek het moeilijk om een woning te vinden. Op 14 september 2019 kwam u toe in Antwerpen. Op 14 oktober 2019 kwam ook uw partner in België aan. Op 7 december 2019 belde [K.] naar aanleiding van een ruzie met u de politie. Omdat uw legaal verblijf in België de dag daarna zou verlopen, raadde de politie u aan om een asielaanvraag in te dienen.

U diende op 12 december 2019 uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia niet naar uw eigen huis te kunnen terugkeren, het huis niet te kunnen verkopen, niet bij uw moeder te kunnen intrekken en uw relatie met [C.] te moeten beëindigen, dit allemaal omwille van uw seksuele geaardheid.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u bij uw eerste registratie uw paspoort en identiteitskaart voorgelegd. Ook uw partner legt deze neer. Op 13 augustus 2020 stuurt uw advocaat via mail nog volgende documenten door: een document van de bank, een mail in verband met het huis in Jamundi, een aantal algemene persartikelen over gebeurtenissen in Jamundi, het aankoopdocument van de woning in Jamundi, foto's van uw leven in Colombia en een aantal algemene nieuwsartikelen over de LGBT-gemeenschap in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft de door u naar voren geschoven asielmotieven met betrekking tot uw seksuele geaardheid komt het CGVS tot de volgende vaststellingen. Vooreerst wil het CGVS benadrukken dat het uw seksuele geaardheid niet in vraag stelt. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Colombia. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Algemene informatie betreffende de situatie van LGBTIQ in Colombia werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier.

In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuelen niet gemakkelijk is in Colombia en dat er zich problemen kunnen voordoen. Het CGVS is er zich tevens van bewust dat er discriminatie kan zijn. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen.

Hoewel u in uw relaas aanhaalt dat u in Colombia soms geïntimideerd en beledigd werd omwille van uw homoseksuele geaardheid, blijkt uit uw verklaringen dat u ondanks het incident in uw kindertijd en uw homoseksuele geaardheid een normaal leven heeft kunnen uitbouwen (net zoals uw partner). U heeft in 2011 met succes uw diploma als computertechneer behaald en heeft nadien verschillende jobs gehad, bijvoorbeeld als verkoper, administratief medewerker en receptionist (CGVS p. 4). U bent dus financieel onafhankelijk en uit uw verklaringen blijkt dat uw seksuele geaardheid u niet heeft belet gedurende verschillende jaren in Colombia een beroepsleven te leiden. U legt een aantal artikels voor die verwijzen naar de algemene situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat u geen normaal leven zou kunnen lijden omwille van uw geaardheid. Wanneer u gevraagd wordt wat u graag doet in uw vrije tijd, geeft u aan dat u op zaterdagmiddag uw ouders bezoekt, die op de hoogte zijn van uw seksualiteit (CGVS p. 5, 8). Op zondag doet u graag iets samen met uw partner, [C.], zoals bijvoorbeeld sporten of naar de cinema gaan (CGVS p. 5). U vertelt dat u veel vrienden had en dat uw vrienden op de hoogte zijn van uw seksualiteit (CGVS p. 7, 9). Uw vorige partner, [J.G.L.], leerde u kennen op de gay pride in Loma De La Cruz, Cali, in 2013 (CGVS p. 5). U vertelt dat Loma De La Cruz een plaats is in Cali, waar leden van de LGBT-gemeenschap samenkomen. In 2018 ging u soms op vrijdagen naar daar met uw partner (CGVS p. 14). Uw huidige partner, [C.], leerde u halverwege december 2015 kennen via Grindr, een dating-app gericht op homo- en biseksuele mannen. Op 20 januari 2016 ontmoette u elkaar voor het eerst in het echt. U bent dan gaan eten in een pizzeria vlakbij waar u woonde (CGVS p. 5). Ook uw buurvrouw in Jamundi, [D.] was op de hoogte van het feit dat u een relatie had met uw partner. Zij reageerde normaal op uw homoseksualiteit, omdat jullie elkaar soms thuis bezochten (CGVS p. 13, 15). Hoewel u vertelt over occasionele incidenten waarbij u beledigd of geïntimideerd werd, blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u uw geaardheid niet vrijelijk kon beleven

omwille van een ernstige bedreiging voor uw persoonlijke veiligheid. U haalt ook de moord aan op uw vrienden [A.] en [C.], die u kende van in Loma de la Cruz. Zij werden volgens uw verklaringen in 2018 in afzonderlijke incidenten vermoord omwille van hun geaardheid (CGVS p. 14). Hoewel u deze 2 personen vrienden noemt, verklaart u tevens dat u die mensen niet heel goed kende en dat u slechts enkele keren met hen sprak in Loma de la Cruz, u bent ook niet naar hun begrafenis geweest (CGVS p. 16). Uw partner [C.] verklaart hierover eveneens dat jullie hen slechts heel sporadisch zagen en enkel contact hadden met hen als jullie hen in Loma de la Cruz tegenkwamen (CGVS partner p. 13, 14). Zowel uit uw verklaringen als die van uw partner blijkt dus niet dat er een rechtstreekse link kan gelegd worden tussen de door jullie ingeroepen vrees en de moord op deze 2 personen. Blijkt evenmin dat deze gebeurtenissen een dermate grote impact op uw persoonlijk leven hebben gehad, dat u niet meer in staat zou zijn om op een normale manier uw leven te leiden.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u verschillende buitenlandse reizen heeft gemaakt, vooraleer u naar België kwam en uw verzoek om internationale bescherming indiende. U heeft bijvoorbeeld in februari 2019 een reis gemaakt in Spanje, Italië en Frankrijk waarna u terugkeerde naar Colombia (CGVS p. 4). U geeft aan dat u zowel uw eerdere reis naar Ecuador, als uw reis naar Europa in 2019 heeft ondernomen met het oog op het bekomen van een visum voor de Verenigde Staten. Een reis naar Europa zou immers een positief element kunnen betekenen in het kader van deze visumaanvraag. U verklaart dat de intentie altijd was om Colombia te verlaten wegens alle problemen die u heeft gekend. Uw nonkel spoorde u aan om eerst de Verenigde Staten te proberen. U geeft aan dat u in Europa niemand kende, wat veel moeilijker was. Tijdens uw reis in Europa in 2019 had u dan ook niet de intentie om asiel aan te vragen (CGVS p. 17). Het mag dan ook vreemd heten dat uw partner verklaarde dat de situatie al in augustus 2018 onhoudbaar geworden was voor jullie (CGVS partner p.9). Indien dit daadwerkelijk het geval was had u ongetwijfeld op het moment dat u rondreisde in Europa al een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dat u dit niet deed doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven. Ook uw partner [C.] heeft verschillende reizen ondernomen. Hij geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat hij in 2017 een reis heeft gemaakt door Europa en dat hij in 2018 ook Ecuador heeft bezocht. In augustus 2018 bemachtigde hij zelfs een visum voor de Verenigde Staten waardoor het voor hem mogelijk was ook naar daar te reizen. Daarnaast is hij in 2019, onderweg naar Europa, in de Verenigde Staten op bezoek geweest bij zijn tante (CGVS partner p. 3,9). Indien u beiden daadwerkelijk reeds lang een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van jullie homoseksualiteit, is het alles behalve overtuigend dat jullie tijdens die reizen niet de noodzaak voelden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Te meer dat jullie enkel een vliegticket hoefden te boeken omdat het voor Colombianen mogelijk is visumvrij naar tal van landen te reizen. Daarnaast gaf u tijdens uw registratie bij de DVZ aan dat u en uw partner niet op hetzelfde moment Colombia konden verlaten, omdat u en [C.] op 'verschillende momenten vakantie hadden' (DVZ vragenlijst CGVS p. 2). Dat dergelijke werkgerelateerde zaken jullie ervan weerhielden zo snel mogelijk het land, waarvan jullie verklaren dat jullie leven er in gevaar was, te verlaten, wijst niet op een persoonlijke en gegronde vrees in de zin van de vluchtelingenconventie. Uw partner verklaart dat hij zou wachten tot u goed en wel in Europa gevestigd was en dat hij dan naar Europa zou afreizen (CGVS partner p. 12). Alweer een vreemde overweging voor iemand die simpelweg op een vliegtuig kan stappen om zich in veiligheid te brengen. Hierbij dient benadrukt te worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie zelfs na jullie aankomst in België in het najaar van 2019 niet van plan waren een verzoek om internationale bescherming in te dienen, het is pas na een conflict met [C.] dat de politie erbij geroepen werd en het is de Belgische politie die jullie aanraade asiel te vragen omdat jullie zich anders illegaal op het Belgische grondgebied zouden bevinden (CGVS, p. 14, CGVS partner p.16). Dit ondermijnt opnieuw de aannemelijkheid en de urgentie van uw vrees. Indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zouden zulke praktische werkgerelateerde overwegingen uw vertrek en dat van uw partner uit uw land niet vertragen, hetzelfde kan gezegd worden van het feit dat jullie, eens jullie in België waren, een verzoek om internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten.

Wat betreft de concrete aanleiding van uw vertrek uit uw land, namelijk het bezoek van FARC-leden aan het huis van uw buurvrouw, komt u niet verder dan blote beweringen. In uw eerste interview verklaart u dat een buurvrouw langskwam om u te waarschuwen dat er gewapende groepen in uniform rondgegaan waren in de wijk en vragen stelden over de buurt om die zo op te kuisen (DVZ vragenlijst CGVS p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt u dat zij op maandag 1 juli 's avonds naar uw huis kwam, om u te waarschuwen dat er twee leden van de FARC bij haar thuis zouden zijn geweest, die zeiden dat ze aan een sociale opkuis zouden beginnen tegen homo's, junkies, verkrachters en prostituees. Zij kwam jullie waarschuwen dat jullie 's avonds de gordijnen moesten sluiten, de deur op slot moesten doen en buurtbewoners niet moesten laten weten dat jullie een koppel waren (CGVS p.

13). Uw verklaringen over dit incident zijn erg oppervlakkig en weinig doorleefd. U weet niet precies wanneer die personen bij haar zijn langsgesproken en vermoedt dat het tussen vrijdag en zondag moet zijn geweest. Indien de waarschuwingen van uw buurvrouw bij u inderdaad zo'n grote angst zouden opwekken dat u beslist om naar aanleiding van deze gebeurtenis uw land te verlaten, mag er op zijn minst vanuit worden gegaan dat u bij uw buurvrouw om zoveel mogelijk informatie en details vraagt omtrent dit incident. Dat u zelfs niet kan zeggen wanneer dit voorval precies heeft plaatsgevonden ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve dient ook benadrukt te worden dat indien er al enige geloofwaardigheid zou kunnen gehecht worden aan dit incident waarbij de buurvrouw bezoek kreeg van FARC-leden er op geen enkele manier uit kan afgeleid worden dat u en uw partner geïsoleerd werden. Deze vermeende uitlatingen van FARC-leden bleken immers vrij algemeen en hadden betrekking op meerdere bevolkingscategorieën (CGVS, p.13). U bent evenmin bij machte de ernst van hun uitlatingen toe te lichten. U weet immers of dit een eenmalige en vrijblijvende intimidatie betrof of niet. U geeft nochtans aan dat u nog contact heeft met de dochter van deze buurvrouw, die een vriendin van u is. Wanneer u haar vraagt hoe het gaat in de wijk, zegt zij dat ze er met haar moeder niet over spreekt, omdat zij een probleem zou hebben met haar rug. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of uw buurvrouw [D.] nog iets gehoord heeft van die gemaskerde mannen, stelt u dat u het haar niet meer gevraagd heeft (CGVS p. 15). Dit is opmerkelijk, gezien het bezoek van die gemaskerde mannen aan uw buurvrouw voor u de directe aanleiding was om uw land te verlaten en dan ook een centraal element van uw relaas is. Er kan op zijn minst van u verwacht worden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zoveel mogelijk informatie probeert in te winnen over de problemen die ertoe geleid hebben dat u uw land diende te verlaten. Hoewel u nog in contact staat met de dochter van deze buurvrouw, laat u na bij haar aan te dringen en de nodige informatie over de huidige stand van zaken in verband met uw problemen te achterhalen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van wat u beschrijft als de rechtstreekse aanleiding om uw land te verlaten.

Dat u na het bezoek van de FARC-leden aan uw buurvrouw nog meer dan een maand in hetzelfde huis hebt verbleven, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas. Blijkbaar was uw vrees naar aanleiding van die bedreigingen niet dermate groot, dat het nodig was onmiddellijk de regio te verlaten. De problemen die u in Jamundi gekend zou hebben, hebben uw partner er niet van weerhouden om terug te keren naar uw huis daar. Hij verklaart daaromtrent dat hij na uw vertrek nog is teruggekeerd naar het huis in Jamundi, om het te tonen aan de vastgoedmakelaar en om de sleutel af te geven (CGVS partner p. 12). Ook heeft hij jullie spullen uit het pand weggehaald en ondergebracht bij familie (CGVS partner p. 9). Indien hij werkelijk een vrees zou koesteren naar aanleiding van die zogenaamde bedreigingen die door die personen werden geuit, is het weinig aannemelijk dat hij om het even welke reden naar die plaats zou terugkeren. Bovendien heeft u naar aanleiding van het bezoek van de gemaskerde mannen aan uw buurvrouw geen aangifte gedaan bij de politie, omdat de autoriteiten in Colombia en dan vooral in Jamundi corrupt zouden zijn (CGVS p. 16). Hoewel u aangeeft dat er in Cali inderdaad organisaties actief zijn die ijveren voor de rechten van homoseksuelen, heeft u ook bij hen geen hulp proberen zoeken (CGVS p. 16). Het feit dat u er niet voor kiest in eerste instantie de hulp in te roepen van de lokale autoriteiten, vooraleer u uw land van herkomst verlaat, ondermijnt opnieuw de door u aangehaalde vrees. Indien u werkelijk vreesde voor uw eigen veiligheid omwille van het bezoek van deze zelfverkleerde FARC-leden aan uw buurvrouw, dicteert de logica dat u bescherming zoekt bij de instanties die u op korte termijn die bescherming zouden kunnen bieden, namelijk de lokale autoriteiten.

Daar waar u in het algemeen verwijst naar de discriminatie van LGBTIQ+ leden in Colombia wijst het CGVS op het volgende. Nergens uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat homoseksuelen in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze sociale groep. Colombia beschikt integendeel over een vooruitstrevende wetgeving die de rechten van leden van de LGBTIQ-gemeenschap verankeren. Hoewel er sprake kan zijn van vooroordelen binnen de bevolking, en hoewel de cijfers aangeven dat holebi's net als andere sommige andere bevolkingscategorieën risico lopen slachtoffer te worden van crimineel geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat homoseksuelen louter door hun aanwezigheid zouden worden geïsoleerd of vervolgd. In dat verband wijst het CGVS ook op de talrijke initiatieven en verenigingen die zich inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van, homoseksuelen in Colombia. Uit uw verklaringen blijkt dat u van het bestaan van deze organisaties op de hoogte bent. Deze organisaties zijn in meerdere regio's in Colombia actief, het staat jullie bovendien vrij jullie eender waar in jullie land te gaan vestigen, jullie hebben beiden ruime werkervaring en ook nog

huurinkomsten. Het loutere feit dat jullie homoseksueel zijn, kan dan ook niet volstaan om jullie nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Een individuele beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging dringt zich dan ook op. Doorheen uw verklaringen en die van uw partner hebben jullie zoiets echter niet aannemelijk gemaakt. Jullie verwijzen beiden naar het algemene homofob klimaat dat er heerst in Colombia. Het volstaat echter niet naar een algemene situatie te verwijzen om jullie vrees aannemelijk te maken, jullie moeten deze in concreto aantonen, in casu quod non.

Uw gedrag na aankomst in België getuigt, zoals eerder al vermeld, evenmin van een grote urgentie uwentwege om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U bent immers toegekomen in België op 14 september 2019 en u diende pas op 12 december 2019 uw verzoek om internationale bescherming in, nadat u door de politie op deze mogelijkheid gewezen was, omdat uw legaal verblijf in België 's anderendaags zou verlopen (CGVS p. 13, 14). Uw partner arriveerde in België op 14 oktober 2019, na een tussenstop van enkele dagen in de Verenigde Staten (CGVS p. 13). Als reden voor uw laattijdig verzoek, geeft u aan dat de heer [C.A.K.] u verteld had dat slechts een persoon asiel kon aanvragen, mits een handtekening van hem, maar dat hij enkel die toestemming kon geven indien hij zelf over een rijksregisternummer zou beschikken (CGVS p. 13). Uit uw verklaringen blijkt dat u pas nadien heeft ingezien dat dit een leugen was. Nochtans is de informatie met betrekking tot de asielpcedure in België gratis en in verschillende talen online beschikbaar. Zowel u als uw partner zijn duidelijk voldoende technologisch onderlegd om een eenvoudige opzoeking te kunnen doen op het internet, zo blijkt uit het profiel van uw partner als computeringenieur en dat van uzelf als computertechneer en uit het feit dat u samen een app heeft ontwikkeld (CGVS p. 12). U kon met andere woorden beschikken over alle informatie over de Belgische asielpcedure. Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming, dat u slechts indiende toen uw legaal verblijf in België zou verlopen, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw vrees.

Aangezien de aangehaalde vrees voor vervolging niet geloofwaardig of voldoende zwaarwichtig wordt geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal, dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele geaardheid in Colombia persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen. Bovendien ziet het CGVS geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

De documenten die u en uw partner neerleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Jullie paspoort en identiteitskaart tonen enkel jullie identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze niet betwist worden. Het document van uw bank, de mail in verband met uw huis in Jamundi en het aankoopdocument van uw woning bevestigen dat u inderdaad eigenaar was van een woning in Jamundi, maar vormen geen bewijs van de problemen die u in Jamundi verklaart gekend te hebben. Ook de foto's die jullie voorleggen van jullie leven in Colombia bevatten geen elementen die kunnen dienen als bewijs van uw problemen, wel integendeel, zij tonen aan dat jullie ondanks jullie homoseksuele geaardheid een normaal leven kon uitbouwen in jullie land van herkomst. De nieuwsartikelen die jullie voorleggen, enerzijds over gebeurtenissen in Jamundi en anderzijds over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia hebben geen betrekking op jullie persoonlijke situatie en kunnen dan ook niet dienen als bewijs voor de problemen die jullie aanhalen in jullie relaas.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet

werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoeker M.V.C.E. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [C.E.M.V.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren [in] 1987 in Cali, Valle del Cauca. U groeide op in de wijk Aguacatal in Cali. Dit is een gevaarlijke wijk waar discriminatie is tegenover homoseksuelen. Er zijn bendes die hen beroven en bedreigen. Toen u twaalf jaar was is er een nieuw homokoppel aangekomen in de wijk. Op een dag werden hun motorfietsen in brand gestoken. Uw vader zei daarover dat ze dat verdienden en dat hij liever een dode zoon zou hebben dan een homoseksuele zoon.

In 2010 begon u te werken voor het bedrijf Informatica Creativa in Cali, waar u werkzaam was tot 2015. In 2015 begon u te werken voor de onderneming DRO Servicio. Daar leerde u [J.H.P.] kennen. In februari 2015 begon u met haar een relatie, omdat u druk voelde op het werk en van uw familie. In juni 2015 heeft u die relatie beëindigd. Na uw relatiebreuk leerde u via de app Grindr [E.G.] kennen, waarmee u een relatie begon. Jullie gingen regelmatig samen naar de heuvel Las Tres Cruces in Cali, waar er gesport kon worden. Op een dag werden jullie daar beledigd door twee agenten die instonden voor de veiligheid. Zij wilden [E.] slaan, maar jullie zijn kunnen ontkomen. Wanneer jullie samen op een bankje zaten op de Boulevard Del Rio, werden jullie beledigd door drie bierdrinkende mannen. Zij gooiden met hun bierflesjes, en u liep een snee op aan uw linkervoet. Na dit incident hebben jullie jullie relatie beëindigd.

In december 2015 leerde u via de app Grindr [G.A.E.] [...] kennen, die op dat moment nog een partner had. Op 20 januari 2016 ontmoette u hem voor het eerst in het echt. Jullie spraken elkaar eerst gewoon als vrienden, maar begonnen later een relatie. Op 15 december 2016 trok u bij hem in, in zijn woning in de wijk Bellavista, Cali. In het begin verliep alles goed, maar later ontstonden er problemen met de burens. Zij lachten u uit en gooiden zelfs een raam in. Zij vroegen ook aan de huisbazin om jullie uit het huis te zetten, maar zij steunde jullie.

In 2017 begon u te werken als computeringenieur voor de firma Johnson y Taylor in Cali. Op 14 oktober 2017 hoorde u uw hond blaffen. Wanneer [G.] buiten ging kijken wat er aan de hand was, zag hij een man die met een stok de tv-kast naar zich toe probeerde te trekken. [G.] riep u erbij, waarop jullie met een mes naar buiten gingen. De man wilde niet weggaan en riep: "bol het hier af, jullie jeanetten!". Op 30 november 2017 gingen jullie naar een huis kijken in Jamundi, dat jullie later zouden kopen.

In augustus 2018 vroegen jullie een visum aan de voor de Verenigde Staten omdat jullie Colombia wilden verlaten. Uw aanvraag werd goedgekeurd, maar die van [G.] niet.

Op 9 december 2018, toen jullie nog steeds in de woning in Bellavista, Cali woonden, zag [G.] toen hij 's ochtends naar het werk vertrok een zwarte zak aan het hek hangen, met een papiertje waar op stond: "dit is wat er met jeanetten gebeurt". In de zak lag uw kat, die vergiftigd was. Die avond ging u naar de politie, maar zij deden niets, omdat er jullie geen fysieke schade was berokkend.

In april 2019 ontvingen jullie de sleutel van het huis in Jamundi, waar jullie op 1 juni 2019 introkken. Omdat het bijna allemaal nieuwe huizen waren, waren jullie bijna de enigen die in heel die blok woonden. Jullie waren gelukkig, want niemand viel jullie lastig.

Op 1 juli 2019 sprak een buurvrouw jullie aan en zij vertelde dat er dat weekend een geblindeerde wagen de wijk was binnengereden. Twee mannen waren uit die auto gestapt en waren haar huis binnengekomen. Zij identificeerden zich als leden van de FARC en zeiden dat ze aan een sociale opkuis gingen beginnen in de wijk. Ze gingen sociale leiders, prostituees, criminelen en gays elimineren. Die avond werd er ook een venster bij jullie ingegooid en de bewaker waarschuwde jullie dat hij een geblindeerde auto de rondes had zien doen, en dat jullie voorzichtig moesten zijn.

[G.] had een vriend op Aruba, [C.A.K.], die van plan was om naar Nederland te verhuizen en begeleiding nodig had. Hij vroeg aan [G.] om dat voor hem te doen. Op 8 augustus 2019 verlieten jullie het huis in Jamundi. U ging naar uw ouders en [G.] zou naar Aruba vertrekken. U wachtte tot hij zich goed had gevestigd en probeerde intussen een makelaar te vinden om het huis in Jamundi te verhuren. Op 30 augustus 2019 nam u ontslag bij Johnson y Taylor, waar u werkte tot 30 september 2019.

U vertrok op 10 oktober 2019 naar uw tante in de Verenigde Staten, om haar hulp te vragen. Met het geld dat u van haar kreeg, vertrok u naar België. U kwam op 14 oktober 2019 in België aan.

U diende op 21 november 2019 uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia niet meer in uw eigen huis te kunnen wonen, misschien niet meer samen te kunnen wonen met [G.] en geen partner te kunnen hebben omdat u zich niet vrij kan uitdrukken als de homoseksueel die u bent. U vreest misschien vermoord te zullen worden, zoals volgens u de laatste tijd met veel homoseksuelen is gebeurd.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u bij uw eerste registratie uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte voorgelegd. Op 12 augustus 2020 stuurt uw partner via mail nog volgende documenten door: een document van de bank, een mail in verband met het huis in Jamundi, een aantal artikelen over gebeurtenissen in Jamundi, het aankoopdocument van de woning in Jamundi, foto's van uw leven in Colombia en een aantal nieuwsartikelen over de LGBT-gemeenschap in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde problemen als uw partner, [G.A.E.] [...]. De problemen van uw partner werden niet aannemelijk bevonden, bijgevolg kan er ook aan uw relaas geen

geloof worden gehecht. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing van uw partner, die u hieronder kan lezen:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voorafgaand verwijzen en citeren verzoekers uit de UNHCR “*Guidelines on International Protection no. Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, met name de punten 18 en 31-33. Verzoekers stippen ook de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie aan, in de zaak X, Y en Z van 7 november 2013.

Verzoekers verwijzen en citeren eveneens uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van UNHCR waarin staat dat LGBTI-persoonen een risicoprofiel hebben. In het bijzonder wordt in deze richtlijnen benadrukt dat verschillende guerrilla- en paramilitaire groeperingen in Colombia geweld gebruiken tegen LGBTI-persoonen omdat zij zich niet conformeren aan wat wordt beschouwd als aanvaardbaar gedrag.

In een eerste onderdeel van het enig middel, zetten verzoekers uiteen:

“Colombia heeft op papier een sterke wetgeving betreffende de bescherming van leden van de LGBTQI+-gemeenschap. Effectief is deze bescherming echter niet. Een studie van 2019 stelde vast dat Colombia, op een periode van vijf jaar tussen 2014-2019, het hoogste aantal moorden op LGBTQI+-persoonen registreerde, namelijk 542. Het is ook erkend in Colombia dat LGBTQI+-persoonen specifiek gevisieerd worden tijdens de gewapende conflicten in het land, omwille van hun seksuele oriëntatie en genderidentiteit.” Zij verwijzen naar onderzoek van Colombia Diversa, een Colombiaanse organisatie, naar het rapport “*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice*” en het rapport “*Colombia Escaping a Homophobic War in Colombia*”. Ze benadrukken dat volgens een studie van de UCLA, “*Stress, health, and wellbeing of LGBT people in Colombia. Results from a National Survey*”, de situatie voor LGBTI-persoonen in Colombia nog steeds erg gevaarlijk is en dat de actoren van vervolging zowel niet-statelijke gewapende groepen als de politie zijn. Ondanks een daling in het aantal moorden in het algemeen, is er geen daling in het aantal moorden op LGBTQI+-persoonen in Colombia, aldus verzoekers.

Verzoekers bekritisieren dat er in bestreden beslissingen wordt gesteld dat de nieuwsartikelen over gebeurtenissen in Jaimundi en anderzijds over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Colombia geen betrekking hebben op hun persoonlijke situatie. Zij betogen dat de algemene situatie een persoonlijke impact op hen heeft aangezien zij evenveel risico lopen als elk ander LGBTQI+-persoon. Het geweld is algemeen verspreid en niet verbeterd over de jaren, ondanks nieuwe wetgeving die de situatie van LGBTQI+-leden zou moeten verbeteren. Verzoekers menen dat het geweld is gericht ten aanzien van elk lid van deze gemeenschap en dat zij aldus effectief een risico op vervolging lopen, enkel en alleen door hun lidmaatschap van deze groep.

In een tweede onderdeel van het enig middel, lichten verzoekers het volgende toe:

“In Jamundi zijn nog steeds verschillende gewapende groepen actief. Onder anderen dissidenten van de FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia) groep, zoals de “Jaime Martinez” en andere druggerelateerde groeperingen en de gewapende groep ELN (Ejército de Liberación Nacional) zijn actief in Jamundi. Verzoekers leggen verschillende artikelen neer waaruit blijkt dat er regelmatig moordpartijen plaatsvinden in Jamundi. Zo vond er moordpartij met vijf dodelijke slachtoffers plaats in januari 2020 en in oktober 2019 met vier dodelijke slachtoffers, voor dewelke de groep Jaime Martinez verantwoordelijk wordt gehouden. Er zijn ook leden van het Sinaloa kartel en het kartel van Jalisco aanwezig in Jamundi omdat er op verschillende hectaren drugs (coca) gekweekt worden, (stukken 11-18) De aanwezigheid van deze gewapende groeperingen maakt het voor verzoekers erg gevaarlijk n

Jamundi. LGBTQI+-personen worden gezien als een 'militair doelwit' (stuk 19) en de Colombiaanse staat faalt erin deze groep effectief te beschermen. Niettegenstaande dat de politie zelf een vervolgingsactor is, waardoor LGBTQI+-personen geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten. Jamundi was de laatste plek waar verzoekers woonden voor ze Colombia verlieten. Ze hadden er een huis gekocht en hoopten daar op een nieuw begin. Het werd er echter te gevaarlijk gezien de bedreigingen van de gewapende groepen, waardoor verzoekers noodgedwongen hun land moesten verlaten. De regio wordt gemarkeerd door moordpartijen, geweld, bedreigingen en discriminatie. De bestreden beslissing stelt onwettig vast de situatie geen persoonlijke impact had op verzoekers. De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 48/3 en artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980."

In een derde onderdeel van het enig middel betwisten verzoekers dat zij een normaal leven kunnen opbouwen in Colombia en dat zij zich eender waar in hun land kunnen gaan vestigen.

Zij zetten hierbij uiteen:

"Ten eerste, hebben verzoekers hun huis enkel te huur gezet omdat ze het moesten ontvluchten. Daarbij hebben ze op hun huis ook een lening lopen die ze nog steeds aflossen.

Verder blijkt uit de feiten duidelijk dat verzoekers reeds meerdere malen verhuisd zijn. Toen ze samen woonden in Bellavista werden ze reeds het slachtoffer van bedreigingen (inbraak, hun kat werd vermoord, bedreigingen door de burens,...). De situatie was voor verzoekers ondraaglijk en ze hoopten in Jamundi, in het huis dat ze hadden laten bouwen, opnieuw te kunnen beginnen. Het was echter niet beter in Jamundi. Discriminatie en bedreigingen waren ook daar aanwezig, tot ze de bedreiging kregen van de FARC-leden. De reputatie van FARC is voldoende om verzoekers geen risico meer te laten nemen en hun land en thuis te ontvluchten. Tegenpartij verwijt verzoekers dat ze niet zelf meer informatie hadden ingewonnen over de bedreigingen van de FARC:

"Er kan op zijn minst van u verwacht worden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zoveel mogelijk informatie probeert in te winnen over de problemen die ertoe geleid hebben dat u uw land diende te verlaten"

In de context van doodsb bedreigingen kan niet van verzoekers verwacht worden dat ze rustig afwachten tot ze meer informatie konden inwinnen. Dit legt de drempel voor bewijslast erg hoog voor verzoekers om internationale bescherming. Een concrete bedreiging van een gewapende groepering was, aannemelijk, voldoende voor verzoekers om er alles aan te doen zodat ze zo snel mogelijk het land konden verlaten.

Jamundi was voor verzoekers hun laatste kans om een normaal leven te leiden. Zoals hierboven aangetoond, is de situatie in heel Colombia gevaarlijk voor de LGBTQI+- gemeenschap. Hoe vaak kan van verzoekers verwacht worden dat ze een nieuwe woonplaats zoeken in een land dat een algemene situatie van geweld tegen personen omwille van hun seksuele oriëntatie of genderidentiteit kent? Het is duidelijk, uit alle voorgaande informatie, dat de situatie voor LGBTQI+-personen in heel Colombia gevaarlijk is, waardoor er geen volwaardig intern vluchtalternatief is voor verzoekers.

Zoals de richtlijnen van de HCV vastleggen, en rechtspraak van het Hof van Justitie (X., Y. en Z. v. Nederland, C-199/12, C-200/12, C-201/12 van 07.11.2013), kan van verzoekers niet verwacht worden dat ze hun geaardheid verbergen of onderdrukken om alsnog op een veilige manier in hun eigen land een leven op te bouwen. Tegenpartij beweert dat zij ondanks hun seksuele oriëntatie een normaal leven konden opbouwen. Dit is echter een foutieve aanname. Er is een verschil tussen 'overleven' en 'leven'. De enige reden waarom verzoekers ergere feiten van vervolging tot nu toe konden vermijden is omdat ze hun seksuele geaardheid volledig verborgen hielden van de buitenwereld. Dat sommige vrienden en familieleden op de hoogte waren van hun seksuele geaardheid staat dit niet in de weg. Het is niet omdat ze op lange termijn connecties kunnen maken met personen die niet negatief staan tegenover hun seksuele oriëntatie dat verzoekers voor de rest op een veilige manier hun leven kunnen leiden in Colombia. Hun voorzichtigheid is wat hen tot hiertoe kon beschermen, er bestaat echter geen enkele garantie dat dit in de toekomst nog langer zo zou zijn."

Wat betreft de moord op hun twee vrienden menen verzoekers dat de verwerende partij een vooringenomen invulling gebruikt van de vriendschappen die verzoekers hadden: *"Zij zagen hun vrienden sporadisch omdat het in de omstandigheden ook onveilig was om vaker met hun vrienden af te spreken. Dit weerhoudt er niet van dat deze gebeurtenissen wel een belangrijke impact hadden op verzoekers (stukken 20 en 21). Dit leidde ertoe dat ze nog meer in angst leefden dat dit ook hen kon overkomen en ze zich aldus nog meer terugtrokken in hun eigen huis. De bestreden beslissing houdt aldus geen rekening met de concrete situatie van verzoekers."*

In een vierde onderdeel van het enige middel uiten verzoekers kritiek op de bestreden beslissingen waar deze suggereren dat zij zich hadden moeten wenden tot een LGBTQI+ organisatie in Colombia. Zij zetten uiteen: *"De heer E. was een tijdje lid van één van deze groepen, namelijk Proyecto Espiritual*

Quiron LGBTQI+. Ze beschrijven zich als volgt: "we zijn een groep wiens missie is het creëren van educatieve plaatsen die open staan voor allen, met behulp van verschillende educatieve, speelse, creatieve en artistieke strategieën"⁸. Deze groepen helpen vooral op het educatief en sociaal niveau maar bieden geen concrete bescherming aan tegen fysieke bedreigingen. Deze organisaties aanspreken zou verzoekers aldus niet geholpen hebben met hun problemen."

In een vijfde onderdeel van het enig middel gaan verzoekers in op het verwijt dat zij laattijdig een beschermingsverzoek hebben ingediend. Zij betogen als volgt: "In de eerste plaats was hun legale verblijfstitel nog niet vervallen. In de tweede plaats waren verzoekers volledig afhankelijk van de financiële hulp van de Heer [K.] voor onderdak en bijstand. Ze waren aldus ook bang om op straat te belanden. Zij spraken geen van de landstalen en geloofden wat hij hen vertelde over het indienen van een asiolverzoek. Toen ze van de politie hoorden dat ze wel de mogelijkheid hadden om een asielaanvraag in te dienen, hebben zij dit ook meteen gedaan. Dit kan aldus niet als argument dienen om de ongeloofwaardigheid van hun vrees te staven.

Tegenpartij verwijt verzoekers dat ze niet meteen op een vliegtuig gestapt zijn. Dit houdt echter geen rekening met de context van verzoekers situatie. Zij hadden namelijk niet de middelen en wilden een minimum voorbereid zijn om hun land voorgoed te verlaten. Uiteindelijk waren ze binnen een maand vertrokken. Zonder middelen of concrete vooruitzichten was het zeer moeilijk om zomaar te vertrekken. Na het aanbod van de Heer [K.] hebben verzoekers ook niet getwijfeld. De situatie was al langer onhoudbaar maar verzoekers hebben er alles aan gedaan om in hun eigen land een leven op te bouwen. Dit was echter niet langer mogelijk in veilige omstandigheden. Dit kan aldus niet als argument dienen om de ongeloofwaardigheid van hun vrees te staven.

De bestreden beslissing schendt artikel 48/3 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoekers voegen volgende stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift:

"4. Guidelines on International Protection nr.9

5. Eligibility Guidelines Colombia

6. Studie Colombia Diversa

7. LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice

8. Escaping a Homophobic War in Colombia

9. UCLA, School of Law, "Stress, health, and wellbeing of LGBT people in Colombia. Results from a National Survey"

10. Reuters, „Colombia failing to stem murders of LGBT people"

11. "Las bandas que desangran a Jamundi y las razones de su cruenta guerra" 20.01.2020

12. "Suspenden fiestas en Jamundi para este fin de semana por amenazas del ELN" 13.02.2020

13. "La masacre en Jamundi, valle, la habria cometido las disidencias de las FARC" 18.10.2019

14. "Aparecen mensajes alusivos a las FARC en Jamundi. Telepacifico noticias" 04.08.2019

15. "Temor en Jamundi por presencia de supuestos miembros del cartel de SINALOA y JALISCO" 14.07.2019

16. "Masacre en Jamundi. Consejo de seguridad" 18.01.2020

17. "Preocupación de autoridades por incremento de violencia en Jamundi y Candelaria" 28.06.2019

18. "Fueron hallados cuatro cuerpos de hombres asesinados en zona rural de Jamundi" 11.01.2019

19. "La persecución de la comunidad LGTB en el conflicto colombiano" 29.03.2019

20. Artikel moord op Christian Garcia

21. Artikel moord op Edinson Andrés Ledesma

22. Groep Quiron LGBTI".

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 15 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie voor LGBTI-personen in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "Colombia: seksuele minderheden en transgenders" van 19 oktober 2020.

3.2. Verzoekers maken op 22 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, met volgende nieuwe stukken:

- Colombiaanse krantenartikelen die volgens hen het geweld tegen de LGBTI-gemeenschap in Colombia en in Jaimundi in het bijzonder aantonen;
- een pamflet van de FARC-dissidenten waarbij homoseksuelen worden verklaard tot militair doelwit en een krantenartikel dat verwijst naar dit pamflet.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. Verzoekers verklaren bij terugkeer naar Colombia vervolging te vrezen omwille van hun homoseksuele geaardheid.

Verzoekers' homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

De Raad benadrukt evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, dat het loutere feit homoseksueel te zijn en te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Colombia, niet voldoende is om internationale bescherming te verkrijgen.

Uit de objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Er is een antidiscriminatiewetgeving die geslacht of seksuele voorkeur omvat. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Dit neemt niet weg dat, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBT-personen, er in de praktijk nog regelmatig sprake is van discriminatie, bedreigingen en geweld, waaronder seksuele agressie, vooroordelen en stigmatisering vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In de COI Focus *“Colombia: seksuele minderheden en transgenders”* van 19 oktober 2020 wordt dan ook gesproken van de *“Colombiaanse paradox omdat het ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen kent ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders. Het behoort op dit vlak tot een van de meest gewelddadige landen van de regio.”* (p. 31).

Uit objectieve landeninformatie kan echter niet worden afgeleid dat het homofoob geweld en de discriminatie in Colombia systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in dat land omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Dat LGBT-personen in Colombia kwetsbaar blijven voor discriminatie en allerlei vormen van geweld wordt evenwel niet betwist en tevens bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *‘Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia’*, september 2015, p. 48-49).

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid.

In die zin wordt op grond van de voormelde COI Focus van 19 oktober 2020 in de aanvullende nota van de verwerende partij gesteld: *“Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen*

niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.”

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft.

Een persoonlijk risico voor verzoekers om in Colombia te worden vervolgd omwille van hun homoseksuele geaardheid, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, wat betekent dat hun individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in dat land.

5.2. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker G.A.E. in 2011 met succes zijn diploma als computertechneer behaalde en nadien verschillende jobs heeft gehad, bijvoorbeeld als verkoper, administratief medewerker en receptionist (CGVS gehoorverslag eerste verzoeker, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoeker C.E.M.V. het diploma van computeringenieur behaalde en na zijn studies steeds werkzaam was in Colombia (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 4). Verzoekers waren aldus financieel onafhankelijk en uit hun verklaringen blijkt niet dat hun seksuele geaardheid hen heeft belet in Colombia gedurende verschillende jaren een beroepsleven te leiden.

Eerste verzoekers ouders en zijn zussen zijn op de hoogte van zijn geaardheid maar niet zijn andere familieleden. Eerste verzoeker vertelde hoe hij op vijfjarige leeftijd seksueel zou zijn misbruikt door één van zijn zussen, die door hun moeder daartoe was gedwongen om te voorkomen dat hij homo werd (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 8-9).

De ouders van tweede verzoeker noch de rest van zijn familie zijn op de hoogte van zijn geaardheid (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 7). Tweede verzoeker vertelde over een gebeurtenis die hem *“erg getekend heeft”*, met name dat, toen hij twaalf jaar was, er een nieuw homokoppel aankwam in de wijk en dat hun motorfietsen in brand zouden zijn gestoken. Zijn vader zou daarover hebben gezegd dat ze dat verdienen en dat hij liever een dode zoon zou hebben dan een homoseksuele zoon (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 7-8). Tweede verzoeker zou in februari 2015 een relatie met een vrouw zijn begonnen omdat hij druk voelde op het werk en van zijn familie, die hij in juni 2015 beëindigde. Verzoeker zou dan zijn eerste vriend hebben leren kennen met wie hij een relatie begon. Zij gingen regelmatig samen naar de heuvel Las Tres Cruces in Cali, waar er kon worden gesport. Op een dag zouden zij daar zijn beledigd door twee agenten die instonden voor de veiligheid. Deze zouden zijn vriend hebben willen slaan, maar zij konden ontkomen. Toen zij samen op een bankje zaten op de Boulevard Del Rio, zouden zij zijn beledigd door drie bierdrinkende mannen. Deze mannen zouden met hun bierflesjes hebben gegooid waarbij tweede verzoeker een snee aan zijn linkervoet zou hebben opgelopen. Na dit incident zouden zij hun relatie hebben beëindigd (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 8).

Verzoekers leerden elkaar kennen in december 2015 en begonnen in 2016 een relatie waarbij tweede verzoeker op 15 december 2016 bij eerste verzoeker, in zijn woning in de wijk Bellavista, Cali, zou zijn ingetrokken (ibid.)

Verder wordt in de bestreden beslissingen nog aangehaald: *“Wanneer u gevraagd wordt wat u graag doet in uw vrije tijd, geeft u aan dat u op zaterdagmiddag uw ouders bezocht, die op de hoogte zijn van uw seksualiteit (CGVS p. 5, 8). Op zondag doet u graag iets samen met uw partner, [C.], zoals bijvoorbeeld sporten of naar de cinema gaan (CGVS p. 5). U vertelt dat u veel vrienden had en dat uw vrienden op de hoogte zijn van uw seksualiteit (CGVS p. 7, 9). Uw vorige partner, [J.G.L.], leerde u kennen op de gay pride in Loma De La Cruz, Cali, in 2013 (CGVS p. 5). U vertelt dat Loma De La Cruz een plaats is in Cali, waar leden van de LGBT-gemeenschap samenkomen. In 2018 ging u soms op vrijdagen naar daar met uw partner (CGVS p. 14). Uw huidige partner, [C.], leerde u halverwege december 2015 kennen via Grindr, een dating-app gericht op homo- en biseksuele mannen. Op 20 januari 2016 ontmoette u elkaar voor het eerst in het echt. U bent dan gaan eten in een pizzeria vlakbij waar u woonde (CGVS p. 5). Ook uw buurvrouw in Jamundi, [D.] was op de hoogte van het feit dat u een relatie had met uw partner. Zij reageerde normaal op uw homoseksualiteit, omdat jullie elkaar soms thuis bezochten (CGVS p. 13, 15). Hoewel u vertelt over occasionele incidenten waarbij u beledigd of geïntimideerd werd, blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u uw geaardheid niet vrijelijk kon beleven omwille van een ernstige bedreiging voor uw persoonlijke veiligheid.”*

Dit neemt niet weg, zoals in het verzoekschrift terecht wordt benadrukt, dat verzoekers meermaals zijn verhuisd omwille van problemen met burens of huisbazen wegens hun homoseksuele geaardheid. Deze

problemen varieerden van scheldpartijen over uithuiszettingen tot het vergiften van hun kat (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 10-12; gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 8-9).

Het zijn deze ervaringen die hen ertoe zouden hebben gedreven om een huis te kopen in plaats van te huren.

Verzoekers legden tijdens hun gehoor bij het CGVS en ter terechtzitting uit dat de Colombiaanse overheid, na het vredesakkoord van 2016, begon te investeren in huisvesting in Jamundi, een stad ten zuiden van Cali, gelegen in de deelstaat Valle del Cauca. Zowel tijdens het gehoor bij het CGVS als ter terechtzitting verklaren verzoekers dat zij op de hoogte waren van de aanwezigheid van gewapende groeperingen rond Jamundi. Zij verwijzen evenwel naar het voormelde vredesakkoord waardoor iedereen dacht dat er een einde was gekomen aan het conflict en naar het gegeven dat op initiatief van de overheid veel nieuwe huizen werden gebouwd die betaalbaar waren omdat ze voor een groot stuk door de overheid werden gesubsidieerd. Zij kochten in 2017 dan ook een huis in Jamundi, van waar de moeder van tweede verzoeker afkomstig is en waar zijn familie een finca bezit (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 15; gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 10, 11-12). Ze kregen de sleutel in april 2019 en op 1 juni 2019 trokken ze in (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 9). Verzoekers hebben ter staving van hun verklaringen dat zij een woning bezitten in Jamundi documenten voorgelegd. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen daarover: *“Het document van uw bank, de mail in verband met uw huis in Jamundi en het aankoopdocument van uw woning bevestigen dat u inderdaad eigenaar was van een woning in Jamundi (...)”*.

5.3. De stad Jamundi is gelegen in de deelstaat Valle del Cauca. Zoals in de bestreden beslissingen wordt aangegeven heerst er in Valle del Cauca een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse overheden (*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo.”*).

In de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 kan worden gelezen dat de Pacific-regio, die zich uitstrekt over de departementen Nariño, Cauca en Chocó tot de havenstad Buenaventura (Valle de Cauca), het strijdtoneel vormt van verschillende gewapende groeperingen zoals het ELN, dissidente groepen van de FARC-EP en drugskartels die elkaar bevechten voor controle over de regio (p. 31). Wat betreft het departement Valle de Cauca blijkt dat in de periode tussen december 2019 en juni 2020 de steden Jamundi en Cali het meest gewelddadig waren (p. 35). In de COI Focus *“Colombia: seksuele minderheden en transgenders”* van 19 oktober 2020 wordt vermeld dat in Valle de Cauca tussen 2014 en 2018 een 115-tal personen uit de LGBT gemeenschap werden vermoord, waarmee Valle de Cauca de tweede plaats inneemt wat betreft aantal LGBT-moorden in Colombia (p. 15).

Verzoekers wisten in dit kader overigens tijdens het gehoor te vertellen over de afzonderlijke moorden op A. en C., twee kennissen die zij kenden van Loma de la Cruz, een plaats in Cali waar de LGBT-gemeenschap bijeenkomt. Deze moorden konden zij illustreren aan de hand van krantenartikelen en foto's.

Omdat leden van de LGBT-gemeenschap een doelwit vormden tijdens het vijftig jaar durend gewapend conflict tussen de FARC-EP en de Colombiaanse overheden, bevat het vredesakkoord van 2016 een aantal bepalingen die zich exclusief richten op gender. Deze aparte focus in het vredesakkoord op vrouwen en leden van de LGBT-gemeenschap maakt dit akkoord tot een van de meest inclusieve vredesovereenkomsten in de geschiedenis. De uitvoering van 70% van deze bepalingen werd reeds opgestart (COI Focus *“Colombia: seksuele minderheden en transgenders”* van 19 oktober 2020, p. 8). Dit neemt niet weg dat de gewapende groeperingen die nog steeds aanwezig zijn in bepaalde delen van het land, nog steeds seksuele minderheden viseren, onder andere door bedreigingen, stigmatisatie en in sommige gevallen, moord. Er wordt melding gemaakt van een aanzienlijke toename van het aantal moorden op en bedreigingen tegen LGBT-mensenrechtenverdedigers of LGBT-activisten, gepleegd door gewapende (neo-)paramilitaire groeperingen, guerrillagroepen of dissidenten van de voormalige FARC-EP, omdat zij deze LGBT-personen beschouwen als immoreel of schadelijk voor de samenleving. Er circuleren boodschappen waarbij illegale gewapende groeperingen dreigen met 'sociale zuivering' ten aanzien van al wie niet voldoet aan de opgelegde sociale normen. De risico's worden verhoogd door het gebrek aan overheidsbescherming in bepaalde gebieden. Daarnaast is het zo dat de illegale gewapende groeperingen en criminele organisaties seksueel geweld blijven gebruiken als middel tot intimidatie en als instrument voor territoriale en sociale controle. Dit geweld is ook gericht op de seksuele minderheden en transgenders, zo wijzen de verschillende bronnen uit. Seksuele minderheden en transgenders die wonen in deze gebieden met een hoge aanwezigheid van deze illegale gewapende

groeperingen, worden hierdoor potentieel meer blootgesteld aan geweld (ibid., p. 19-20). Ook in de UNHCR-richtlijnen wordt benadrukt dat verschillende guerrilla- en paramilitaire groeperingen in Colombia geweld gebruiken tegen LGBTI-personen omdat zij zich niet conformeren aan wat wordt beschouwd als aanvaardbaar gedrag en dat daarover pamfletten circuleren (p. 48-49).

5.4. Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat de concrete aanleiding voor hun vertrek uit Colombia het bezoek zijn van FARC-leden aan het huis van hun buurvrouw. Deze FARC-leden zouden aan de buurvrouw hebben verteld dat ze aan een sociale opkuis waren begonnen tegen homo's, junkies, verkrachters en prostitués en vroegen haar of zij zulke personen kende. Ze deelden ook mee dat ze niet meer na 23 uur mochten buiten komen en eventuele financiële steun moest bijdragen. De buurvrouw zou verzoekers hierover hebben gewaarschuwd. De commissaris-generaal verwijt eerste verzoeker dat hij niet verder komt dan "*blote beweringen*". Het gegeven dat eerste verzoeker zijn verklaringen niet kan staven, ontlast de commissaris-generaal evenwel niet van zijn taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, waarbij artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk vooropstelt dat de voormelde relevante elementen "*onder meer de verklaringen van de verzoeker*" omvatten. Dit klemt des te meer nu de verklaringen van verzoekers over FARC-leden en sociale zuivering op het eerste gezicht steun vinden in objectieve landeninformatie, aangehaald in punt 5.3., waaraan de commissaris-generaal niet kan voorbijgaan.

De commissaris-generaal meent verder dat de verklaringen van eerste verzoeker hierover "*erg oppervlakkig en weinig doorleefd*" zijn. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat dit standpunt enkel is gebaseerd op het feit dat eerste verzoeker "*niet kan zeggen wanneer dit voorval precies heeft plaatsgevonden*" en dus niet kan vertellen wanneer de FARC-leden precies zijn langsgesproken bij hun buurvrouw. Uit het gehoorverslag van eerste verzoeker blijkt dat hij en zijn partner op 1 juli 2019, dit is een maandag, bij hun buurvrouw werden geroepen die hun vertelde dat er dat weekeinde FARC-leden waren langsgesproken (gehoorverslag CGVS, eerste verzoeker, p. 12-13, 14). Dat verzoeker niet weet wanneer juist deze FARC-leden tijdens dat weekeinde langskwamen, kan op zich niet volstaan om te besluiten dat zijn verklaringen oppervlakkig en weinig doorleefd zouden zijn. De Raad stelt overigens vast dat de commissaris-generaal in deze geen rekening houdt met de verklaringen van tweede verzoeker hierover (gehoorverslag CGVS, tweede verzoeker, p. 9, 11).

Verder stelt de commissaris-generaal dat, indien het incident al geloofwaardig zou zijn, hier "*op geen enkele manier uit kan afgeleid worden dat [eerste verzoeker] en [partner] worden gevisieerd*" omdat volgens hem de vermeende uitlatingen van de FARC vrij algemeen zijn en betrekking hadden op meerdere bevolkingscategorieën. De Raad kan de commissaris-generaal hierin niet bijtreden: dat de dreiging van een sociale zuivering betrekking heeft op meerdere categorieën dan enkel homoseksuelen, volstaat op zich niet om daaruit te besluiten dat deze dreiging bijgevolg minder reëel of individueel is.

Wel kan de commissaris-generaal worden gevolgd in de bevinding dat eerste verzoeker niet kan aangeven of het hier een eenmalige en vrijblijvende intimidatie betreft nu hij naliet zich bij zijn buurvrouw te informeren over de huidige stand van zaken waardoor de ernst van de dreiging niet kan worden ingeschat. In dit kader brengen verzoekers in hun aanvullende nota evenwel een internetartikel bij van 30 januari 2021 over een dubbele moord op twee jonge mannen op het platteland van Jamundi, Valle de Cauca waarin wordt vermeld: "*De autoriteiten proberen ook de juistheid te verifiëren van een pamflet van de FARC-dissidenten waarin ze verzekeren dat ze bezig zijn met een 'sociale zuivering.'*" en "*In Jamundi wordt ook de juistheid onderzocht van een bedreigend pamflet van de FARC-dissidenten waarin wordt gewaarschuwd voor een zogenaamde 'sociale zuivering' in verschillende delen van de gemeente.*"

Verzoekers voegen bij hun aanvullende nota ook een bericht toe van de FARC-EP van januari 2021 dat volgens hen op sociale media wordt verspreid. Dit bericht is gericht aan alle gemeenschappen van de gemeente Jamundi en waarschuwt tegen onder meer homoseksuelen die tot "*militair doelwit*" worden verklaard met bedoeling ze "*uit te roeien*".

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij zich vragen bij de authenticiteit van dit bericht/pamflet, maar uit de voorgelegde nieuwsberichten blijkt dat de Colombiaanse overheden hier momenteel onderzoek naar verrichten.

De Raad meent in het licht van het voorgaande dat zich een verder onderzoek opdringt naar verzoekers' verklaringen over de concrete aanleiding voor hun vertrek uit Colombia, met name het bezoek van FARC-leden aan het huis van hun buurvrouw, waarbij deze ook moet worden beoordeeld in het licht van de plaatselijke situatie in Jamundi, met name de beweerde actuele dreigementen van de FARC-EP om aldaar ten aanzien van homoseksuelen een sociale zuivering uit te voeren en het onderzoek dat door Colombiaanse overheden wordt gevoerd naar de authenticiteit en waarachtigheid van de pamfletten die op sociale media in naam van de FARC-EP worden verspreid.

5.5. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle mogelijkheden tot nationale bescherming op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. In dit kader moet worden nagegaan of verzoekers, in hun individuele omstandigheden, toegang hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming door de Colombiaanse overheden, zoals beschreven in artikel 48/5, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal verwijt eerste verzoeker dat hij geen aangifte heeft gedaan bij de politie. Eerste verzoeker heeft evenwel verklaard geen aangifte te hebben gedaan omdat de overheden in Colombia en vooral in Jamundi corrupt zouden zijn (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 16). De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal niet ingaat op eerste verzoekers verklaringen, door bijvoorbeeld na te gaan of deze verklaringen grond vinden in beschikbare objectieve landeninformatie, maar meteen oordeelt dat het feit dat hij er niet voor kiest in eerste instantie hulp in te roepen van de lokale overheden, de aangehaalde vrees ondermijnt.

De relevante vraag is echter niet of eerste verzoeker al dan niet aangifte heeft gedaan, maar wel of hij aantoonbaar dat hij in zijn geval geen toegang zal hebben tot doeltreffende overheidsbescherming. Hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante elementen. De omstandigheid dat een verzoeker al dan niet aangifte heeft gedaan is één van de elementen die in aanmerking moeten worden genomen, maar niet de enige. Wanneer uit de individuele omstandigheden eigen aan de zaak of uit de algemene landeninformatie blijkt dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen tevergeefs dan wel ondoeltreffend zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, dan kan van een verzoeker niet worden verwacht dat hij zich wendt tot zijn lokale autoriteiten en aangifte doet.

Het is dus op basis van het geheel van de elementen die de zaak kenmerken, dat moet worden nagegaan of eerste verzoeker aantoonbaar dat hij in zijn geval geen toegang zal hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse overheden. Door aan zijn verklaringen voorbij te gaan en deze niet af te toetsen aan de beschikbare landeninformatie, is er geen zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de nationale beschermingsmogelijkheden voor verzoekers' geval in Jamundi, Valle del Cauca. Gelet op de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat eerste verzoekers verklaringen op het eerste gezicht niet zonder grond zijn, daar waar wordt gesteld dat er in bepaalde gebieden waar een gewapend conflict heerst er een gebrek is aan overheidsbescherming of adequate beschermingsmechanismen voor LGBT-personen (COI Focus *“Colombia: seksuele minderheden en transgenders”* van 19 oktober 2020, p. 19). Ook de UNHCR-richtlijnen vermelden dat de Colombiaanse overheden aanzienlijke inspanningen hebben gedaan om de bescherming tegen gewapende groeperingen te verhogen, maar dat in gebieden waar er een sterke aanwezigheid is van gewapende groeperingen en/of zich een gewapend conflict afspeelt, de mogelijkheden om bescherming te verlenen beperkt zijn, niet alleen omwille van een gebrek aan aanwezigheid of capaciteit maar ook omwille van fraude en medepllichtigheid door lokale en regionale overheden (p. 17). Waar de verwerende partij in haar aanvullende nota zelf aangeeft dat *“de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen”* en *“dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context”*, kan zij zich dan ook niet beperken tot de loutere vaststelling dat eerste verzoeker geen aangifte heeft gedaan zonder rekening te houden met de specifieke context van verzoekers als homoseksuelen in Jamundi, Valle del Cauca.

In de bestreden beslissingen nog wordt gesuggereerd dat verzoekers zich hadden kunnen wenden tot organisaties die actief ijveren voor de rechten van homoseksuelen, daar zij van hun bestaan op de hoogte zijn. De Raad herinnert eraan dat, krachtens artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet alleen kan worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel 48/5, § 2. Gelet op dit wetsartikel en de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, kunnen zulke organisaties niet worden beschouwd als actoren van bescherming en mag van verzoekers niet redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich tot hen wenden voor bescherming (HvJ 20 januari 2021, C-25519, O.A).

5.6. In dit kader moet, desgevallend, ook worden nagegaan of er voor verzoekers een intern vluchtalternatief beschikbaar is, in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vluchtalternatief bij de verwerende partij ligt. Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Er moet rekening

worden gehouden met de algemene situatie in het vluchtalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekers.

Met de loutere stelling *“het staat jullie bovendien vrij jullie eender waar in jullie land te gaan vestigen, jullie hebben beiden ruime werkervaring en ook nog huurinkomsten”*, toont de commissaris-generaal niet aan dat de verzoekers over een intern vestigingsalternatief beschikken in Colombia.

Dit geldt des te meer daar uit verzoekers' verklaringen blijkt dat ze op de vraag of het mogelijk zou zijn om in een andere regio in Colombia te gaan wonen, zoals Bogota of Medellin, hebben verwezen naar hun eigen persoonlijke ervaringen in deze steden, die in deze stand van zaken als geloofwaardig worden beschouwd, alsook naar de algemene situatie voor LBGT-persoonen aldaar (gehoorverslag CGVS, eerste verzoeker, p. 17; gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 16). Uit niets blijkt dat de commissaris-generaal deze verklaringen in overweging heeft genomen.

5.7. In de bestreden beslissingen wijst de commissaris-generaal er nog op dat verzoekers verschillende buitenlandse reizen hebben gemaakt zonder asiel aan te vragen, dat zij na het bezoek van de FARC-leden nog een maand in hetzelfde huis hebben verbleven en dat zij in België laattijdig een beschermingsverzoek hebben ingediend, allen elementen die de geloofwaardigheid van hun vrees ondermijnen.

Wat er ook van zij, de Raad is van oordeel dat mede in het licht van de nieuwe informatie die verzoekers aanbrengen in hun aanvullende nota, zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging wegens hun homoseksuele geaardheid zich opdringt. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt hieromtrent: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, **daadwerkelijk te worden vervolgd.** (eigen vertaling)”* (HvJ, 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z., gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76). Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, december 2011)' van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*)

5.8. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken deze nieuwe gegevens niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

In acht genomen wat voorafgaat, mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 oktober 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES